

Al poeta impecable,
al perfet mag de les lletres franceses,
al meu molt benvolgut i molt venerat
mestre i amic
Théophile Gautier.
Amb el sentiment
de la més profunda humilitat
li dedique aquestes

FLORS MALALTISSES

CHARLES BAUDELAIRE

AL LECTOR

La boçada, l'error, el pecat, l'avarícia,
ocupen els nostres esperits, ens treballen els cossos
i alimentem els nostres remordiments amables
tal com els captaires nodreixen llur pròpia misèria.

Els nostres pecats són tossuts, els penediments laxos,
ens fem pagar llardosament les nostres confessions
i retornem alegrement pel camí enllostat
creient mitjançant vils plors llavar les nostres taques.

Damunt del coixí del dolor hi ha el Satanàs Trismegiste
que bressola llargament el nostre esperit encantat
i el ric metall de la nostra voluntat
escaldat per aquest savi alquimiste.

És el Diable qui tensa els fils que ens remouen!
Dels objectes repugnants trobem els encants;
cada dia descendim un esglauó més envers l'Infern,
sense horror, travessant les tenebres que poden.

Així com un pervers pobrissó besa el pit
martiritzat d'una vella meretriu, i se'l menja,
nosaltres furtem, al passar, un plaer clandestí,
que escorreguem ben fort com a una taronja vella.

Atapeïts, formiguejants, com un milió de cucs intestinals,
al nostre cervell s'emborratxen un poble de Dimonis,
i quan respirem, la Mort als nostres pulmons
descendeix, riu invisible, amb gluc-glucs sords.

Si la violació, el verí, la punyalada, l'incendi,
no han brodat encara llurs teixits plaents
en el llengües banal dels nostres desastrats destins,
és que la nostra ànima, vet-ho ací, no és pas prou atrevida.

Entre els xacals, les panteres, les gosses,
els micos, els alacrans, els voltors, les serps,
els monstres udolants, grunyents, bramants, rampants
en el zoo infamant dels nostres vicis,

Hi ha un més lleig, més malvat, més immund!
Encara que no llance grans gestos ni grans crits
Faria de bona gana de la terra un merder
i en un badallar s'empassaria el món;

És l'Avorriment –l'ull carregat d'un plor involuntari–
que somia cadafals mentre fuma el narguil.
Tu el coneixes, lector, a aquest monstre delicat
–hipòcrita lector, consemblant, germà meu!

Spleen i ideal

I
BENEDICCIÓ

Quan, per un decret dels poders supremes
el Poeta apareix en aquest món fastigós,
sa mare, espantada i carregada de blasfèmies
li ensenya els punys a Déu, que l'acull amb llàstima:

—«Ah!, no he parit jo un niu d'escurçons
per a nodrir si més no aquesta burla!
Maleïda la nit i els seus plaers efímers
on mon ventre ma expiació ha concebut!

Ja que m'has triat entre totes les dones
per a ser fastigi d'un trist marit,
no puc pas rebutjar aquest nen monstre
com un bitllet d'amor entre les flames.

Faré repuntar ton odi, que m'aclapara,
damunt l'instrument dolent de les teues maldats
i esporgaré ben bé aquest arbre miserable
del qual llurs brots infectats no podrà fer créixer».

Ella s'empassa així l'escuma del seu odi,
i, no comprenent pas els dissenys eternals,
aparella ella mateix al fons de l'infern
les fogueres consagrades als crims maternals.

Encara que, davall la tutela invisible d'un Àngel,
el nen desheretat s'emborratxa de sol,
i amb tot el que beu i amb tot el que menja
retroba l'ambrosia i el nèctar vermell.

Juga amb el vent, xerra amb el núvol,
i es mareja tot cantant pel camí de la creu;
l'Esperit que el segueix en son pelegrinatge
plora de veure'l content com un ocellet del bosc.

Tots els que ell estimaria l'observen amb por,
o bé, encoratjats per la seua flegma
cerquen a qui sabrà fer-li queixa
provant damunt d'ell llur violència.

En el pa i el vi destinats a la seua gorja
barregen sendra amb esputs impurs;
amb hipocresia llancen tot allò que ell toca,
i s'acusen d'haver-li col·locat els peus al pas.

Sa dona va cridant per les places públiques:
«Puix que ell em troba prou bonica per adorar-me,
faré el paper de les idoles antigues,
i em faré adorar de nou com elles;

M'embriagaré de nards, d'encens, de mirra,
de genuflexions, de carns i de vins,
per saber si puc jo en un cor que m'admira
usurpar tot rient homenatges divins!

I quan m'hauré fartat d'aquestes brometes impies,
posaré damunt d'ell la meua fràgil i forta mà;
i les meues ungles, semblants a sarpes de bruixes
faran fins al seu cor que es forade un camí.

Com un ocell groc que tremola i palpita,
li arrancaré el seu roig cor del pit,

que, per assaciar la meua bèstia favorita,
llançaré amb menyspreu per terra!».

Cap al cel, on son ull veu un tron esplèndid,
el Poeta seré eleva llurs pietosos braços,
què els grans llampecs de llur esperit lúcid
li donen caire de pobles furiosos:

—«Sigueu beneït, Déu meu, que doneu sofriment
com un remei diví a les nostres impureses
i com la millor i més pura essència
que prepara els forts a santes voluptuositats!

Sé que li guardeu una plaça al Poeta
en els rangs benaurats de les Santes Legions,
i que el convideu a la festa eternal
dels Trons, les Virtuts i les Dominacions.

Jo sé que el dolor és l'única noblesa
on no mosseguen mai ni terra ni inferns,
i que cal, per trenar ma corona mística
imposar tots els temps i tots els mons.

Però les joies perdudes de la Palmira antiga,
els metalls desconeguts, les perles de la mar,
de vostra mà muntada no podran pas omplir
aquesta bella diadema clara i enlluernadora:

Puix que no serà feta més que de llum pura,
penjada a la santa casa dels raigs primitius,
on els ulls mortals, amb tot el seu esplendor,
no són més que espills enfosquits i planyívols!»